

Ferenc és Testvérei

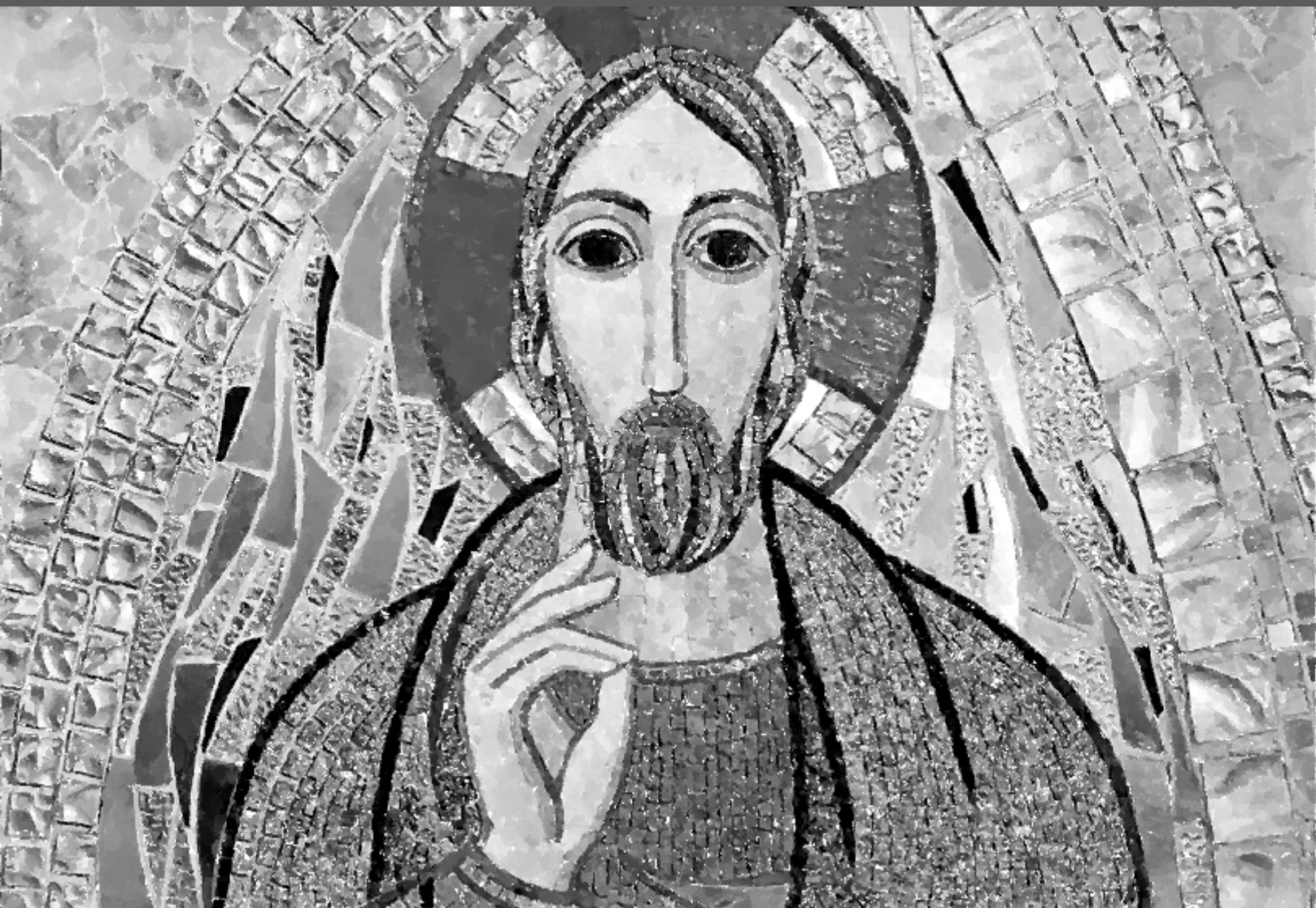
A zalaegerszegi Jézus Szíve Plébánia havilapja

2022. április | 400 Ft

Hodász András atya fiatalos hangvétellő írása

Jézus élete és feltámadása nem mese

A napokban kérdezte valaki tőlem, hogy mennyit kell elhinnünk a Bibliában leírt csodákból. Lehet, hogy Jézus nem is művelt természetfeletti dolgokat, csak tudta a gyógymódot a betegségekre (már mondjuk ez önmagában csoda lenne, ha megnézzük,

hogy mi mindent gyógyított kétezer évvel megelőzve a modern orvostudományt!) és nem is támadt fel, csak elaludt és felébredt, sőt talán nem is létezett? Akkor itt az idő, hogy tiszta vizet öntsünk a pohárba, és kijelentsük: amiben a keresztények hisznek nem mese,

nem mítosz, és nem is legenda, hanem több pontján tudományosan igazolt, hiteles történet!

Talán nekünk, keresztényeknek is érdemes tudatosítanunk, hogy nyugodtan lehetünk büszkék a hitünkre, mert Jézus élete és feltámadása nem mese, nem

legenda, nem mítosz, hanem a logika számára könnyen felismerhető tény, ami ráadásul történeti bizonyítékokkal is rendelkezik. (a történetit itt most elsősorban úgy értem, hogy Biblián és a keresztény iratokon kívüli, tehát "pártatlan" forrás). Azt hiszem vitán felül áll, hogy senkinek esze ágában nem lenne megkérdőjelezni Platon, Arisztotelész, vagy akár Augustusz császár létezését. Itt az ideje, hogy Jézussal kapcsolatban is leszögezzünk néhány tény!

Először is: Jézus személye és élete épp olyan jól dokumentált, mint bármelyik kortársáé! Néhányan szeretnék azt hinni, hogy Jézus csak egy kitalált személy, vagy épp létezett, de csak a követői látták el az életét legendás elemekkel. Ezzel szemben azt látjuk, hogy a korabeli pogány dokumentumok is megemlékeznek róla, és megerősítik a Biblia legalapvetőbb állításait. Ezek a tanúk kiemelt fontosságúak, mert nem keresztények, tehát nem áll érdekükben fényezni Jézust. Hadd mutassak néhány példát!

Iosephus Flavius (Kr. u. 37-100), egy Jézus korában élt tör-

ténetíró (aki többek között megírta a zsidó háború történetét) írja Jézusról a következőket:

"Ebben az időben élt Jézus, csodákat művelt és tanította az embereket..."

S még ma is megvan a keresztények felekezete, amely róla vette a nevét."

Iosephus Flavius, aki nem volt keresztény, tehát – ahogy már írtam – nem állt érdekében Jézusról legendákat terjesztetni, tanúságot tesz arról, hogy Jézus létezett, csodákat tulajdonítanak neki, és fennmaradt a követőinek közössége. Ez is valami, de menjünk tovább!

Ifj. Plinius (Kr. u. 61-113) római író, akinek fennmaradtak Traianus császárhoz intézett levelei, ezért fontos történeti forrás. Többek között ezeket írja:

"Biztosítottak ugyanakkor, hogy bűnük vagy tévedésük (mármint a keresztényeké) főként abban állott, hogy meghatározott napon napkelte előtt össze szoktak gyűlni, és Jézusnak mint Istennek váltakozva éneket zengeni, és hogy esküvel kötelezik magukat nem valami bűnre, hanem arra, hogy lopást, rablást, házasságtörést nem követnek el, szavukat meg nem szegik..."

Plinius tehát – aki szintén nem keresztény – tanúsítja, hogy Jézust a követői Istenként tisztelték jóval a halála után.

De vegyünk egy harmadikat is! **Tacitus** (55-117) aki szintén római történetíró írja a következőket:

"Hogy tehát Néró véget vessen a sok szóbaeszednek, a vádat áthárította, és a legkeresettebb büntetésekkel sújtott le azokra, akiket a tömeg istentelen életük miatt gyűlölt és christianusoknak nevezett. Ennek a névnek szerzőjét, Christust Tiberius uralkodása alatt Pontius Pilátus kivégeztette."

Még sok korabeli forrást lehetne hozni, de már ezekből is látjuk, hogy a Biblia legalapvetőbb állításai történeti tények: Jézus élt, csodákat tulajdonítottak neki, Pontius Pilátus kivégeztette és a követői ezután Istenként tisztelték. Nem kell kereszténynek lennünk, hogy ezek hitelességét elfogadjuk.

Hadd hozzak ide még egy érdekességet! A Biblia egyes leírásairól szeretjük azt gondolni, hogy csak szép metaforák, költői képek. Itt van például a nagypénteki sötétség, ami akkor borult a földre, amikor Jézus haldoklott. (Mt 27,45: "A hatodik órától a kilencedik óráig sötétség borult az egész földre.") Ha ez tény, akkor meg kell hogy jelenjen Biblián kívüli forrásokban is, hiszen ezt nyilván nem csak a

tanítványok látták. És meg is találjuk!

A jelenséget ugyanis Rómában, Athénban, és a mediterrán térségben is észlelték, sőt Tertulianus szerint a jelenség világra szóló volt. Phlegon (görög író) beszámol arról, hogy a 202. olimpiai játékok negyedik évében (azaz Kr.u. 33-ban) *“Soha nem látott napfogyatkozás következett be...a nap hatodik órájában olyan sötétség támadt, hogy még a csillagok is feltűntek az égen. Rengett a föld Bithiniában, és Nikaiában, rengeteg dolog ledőlt vagy felborult”*

Ezek a források tehát mind azt támasztják alá, hogy a Biblia nem-csak egy kegyes vallásos könyv, hanem hiteles történeti dokumentum, aminek az állításait érdemes komolyan venni!

Létezik olyan, hogy egy legendás hősből mitologikus alak lesz? Igen, létezik. Akkor az evangéliumok akár el is torzíthatták Jézus alakját úgy, hogy emberből Istent csináltak? Na nézzük. Szerintetek mennyi idő szükséges ahhoz, hogy egy húsvér emberből a megszépítő emlékezet mitologikus alakot vagy félistent csináljon? Pontos évszámot nem tudunk meghatározni, de mindenképp szükséges, hogy legalább a szemtanúk már ne éljenek, hiszen ők könnyen cáfolhatják a legendákat.

Emlékszel Antall Józsefre? A rendszerváltás után az első miniszterelnök volt Magyarországon. Lehet, hogy te még nem éltél akkor, de én már igen, sőt emlékszem, hogy néztük a beszédét a TV-ben, és ott voltunk a temetésén is a családommal. Ha valaki kitalálná, hogy ő nem is ember volt, hanem egy földre

szállt félisten, aki ráadásul halála után feltámadt, akkor én rögtön előállnék, hogy hohó, álljunk meg! Egyrészt ismertem őt, láttam őt, semmi olyat nem tett, ami ezt bizonyítaná, egyetlen csodát sem láttunk tőle, ráadásul bármikor ki tudunk menni a sírjához, és meg tudjuk nézni, hogy ott van-e a teste. Na pontosan ezt a két dolgot kell megvizsgálunk Jézus esetében is.

Szóval: volt-e elég idő Jézus esetében a legendaképződésre? Nem volt. Az első írásos beszámolók Jézus életéről a leghíresebb történészek szerint is maximum két évtizeddel a halála után születtek. Az utolsó pedig – János evangéliuma – 90 és 100 között, amikor még élt az utolsó szemtanú, maga János. Ha tehát legendás elemek rakódtak volna Jézus életére, a szemtanúk vagy a szemtanúk közvetlen ismerősei könnyen cáfolhatták volna.

De mi a helyzet a feltámadással? Azért ez elég erős állítás. Mégis ezen áll vagy bukik az egész kereszténység. Hiszen ha nincs feltámadás, akkor mi sem támadunk fel, akkor meg smafu az egész (*Szt. Pál után szabadon*).

Mit tudunk biztosan?

1. Jézus meghalt
2. a tanítványok nem várták a feltámadást
3. volt egy üres sír
4. volt egy húsvéti kiáltás: feltámadt!

1. Meghalt.

Egyrészt kétezer év után kijelenthetjük, hogy most már biztosan. De. Akik kivégezték, profik voltak. Életükkel feleltek

azért, hogy jó munkát végezzenek. Nem véletlen törték el az elítéltek lábszárcsontját, vagy döfték át őket dárdával. Emellett a kínzások, amiket a Biblia leír és amiket a Torinói lepel is bizonyít, önmagukban is halálosak.

De ha ezeket nem is fogadjunk el hiteles dokumentumoknak, a történészek megegyeznek abban, hogy a római katonák nem finomkodtak: az elítéltek élete onnantól fogva nem számított, hogy megszületett a halálos ítélet. (*A zsidó törvények szerint is az ítélet kimondásától számítva egy halálraítélt már “szabad préda”, hiszen tulajdonképpen halott.*) És a katonák ezt maximálisan ki is használták. Emlékszel, hogy mit csináltak Jézussal? Töviskoronával megkoronázták, katonaköpenyt adtak a vállára. Játszottak vele. Ennek a játéknak – amit a katonák nem csak Jézussal, hanem akkoriban sok elítélttel “játszottak” – a régészeti bizonyítékait megtalálták Jeruzsálemben.

2. A tanítványok nem várták a feltámadást.

Miből gondoljuk? Nyilvánvalóan tudjuk, hogy az evangéliumokat jóval Húsvét után írták le. Természetes emberi reakció lenne, hogy azok, akik megírják a történetet, megpróbálják fényezni a szerepüket, vagy eltusolni a tévedéseiket. Mégis azt olvassuk több helyen is az evangéliumban, hogy a tanítványok nem számítottak a feltámadásra.

Sem azt nem értették, amikor Jézus előre megjósolta a halálát és feltámadását, sem utána nem úgy viselkedtek, mint akik számítottak volna rá. Nagypéntek után rettegve bezárkóznak, vagy épp reményvesztetten hazain-

dulnak Emmauszba. Sőt még akkor is meg vannak lepődve, amikor a feltámadottal találkoznak.

3. A sír üres volt.

Ez történetileg bizonyítható? Egyrészt az a sír, ami érthető okból nagyon korán zarándokhely lett, amióta tudunk róla, üres.

De üres volt Húsvétvasárnap is? Ez már inkább logikailag bizonyítható: emlékszel mit mondanak a zsidó vezetők a katonáknak, amikor azok hírül viszik, hogy eltűnt a test? *“Mondjátok azt, hogy a tanítványok elvitték.”* Ezzel tulajdonképpen bizonyítják, hogy ők sem találják. Hiszen mennyire egyszerű lett volna az állítólagos feltámadást cáfolni azzal, hogy felnyitják a sírt, és közszemlére teszik Jézus megtépázott holttestét. Íme a ti feltámadt megváltótok! A tény, hogy ezt nem tették, bizonyítja, hogy ők sem találták.

4. Negyedik állításunk: alig néhány nappal azután, hogy rettegve szétfutottak, a tanítványok újra ott vannak Jeru-

zsálemben, és hirdetik: Feltámadt!

Szeretném, ha megértenéd, hogy életveszélyes dolog volt ez akkor. Jogosan lehetett számítani rá, hogy ami Jézus sorsa volt, az lesz a követőinek is a sorsa. *(Ami egyébként így is lett.)* Mi történt? Mi okozta a tanítványok életében ezt a 180 fokos fordulatot? Egy találkozás valakivel, aki addig halott volt, és most életre kelt, elég erős élmény lenne egy ilyen fordulat kiváltásához.

De ha ezt nem akarjuk elhinni, mi marad? Lehetséges lenne, hogy a feltámadás csak hazugság, és a tanítványok összebeszéltek, hogy ellopják a testet, és elterjesztik a feltámadás legendáját? Elvileg lehetséges lenne, de akkor felmerül a kérdés, hogy mi a motiváció? Mit nyertek vele? Pénzt? Hatalmat? Elismerést? Dehogy! János kivételével egytől-egyig vértanúk lettek.

Egész hátralévő életükben üldözték őket ezért a kijelentésért *(zsidók és pogányok egyaránt)*, és mindenki erőszakos halállal halt meg. Azt pedig nehezen tudom elképzelni, hogy egy nyilvánvaló hazugságot, amiről tud-

ja, hogy hazugság, és amiből ráadásul semmiféle haszna nem származik, ilyen állhatatosan védelmez valaki. Arról nem is beszélve, hogy egy ilyen fondorlatos hazugság nem egyeztethető össze azzal, amit egyébként Jézusra hivatkozva hirdettek: a megbocsátás és a szeretet evangéliumával.

Lássuk be: Jézus, az egyszerű, názáreti ács, három aktív éve nagyobb változást hozott a világ történelmében, mint bármelyik uralkodó, birodalom vagy diktátor aki valaha is létezett ezen a földön. A mai napig a feltámadt Jézussal való találkozásra hivatkozva változik meg emberek millióinak élete, hagyják el bűnös életüket, fordulnak a szegények és elesettek felé, nem anyagi haszonért, nem elismerésért, hanem egyedül Jézusért. A mai napig vértanúk ezrei adják az életüket ezért a mondatért: Jézus feltámadt!

Szóval lehet, hogy hihetetlenül hangzik ez most számodra, de Jézus VALÓBAN feltámadt! És ha ez igaz, itt az idő, hogy a te életed is megváltozzon!

Fr. Kardos Csongor OFM

A békéről

*Ez történik majd az utolsó napokban:
szilárdan áll az Úr házának hegye
a hegyek tetején,
kiemelkedik a halmok közül;
és özönlének hozzá mind a nemzetek.
3Odamegy számos nép, és így szólnak:
»Jöjjetek, menjünk fel az Úr hegyére,
Jákob Istenének házához!
Hadd tanítson minket útjaira,
hogy az ő ösvényein járjunk!«
Mert Sionról jön a tanítás,
és az Úr igéje Jeruzsálemből.
4Ítéletet tart majd a nemzetek között,
és megfenyít számos népet;
ők pedig kardjaikat ekevasakká kovácsolják,
és lándzsáikat szőlőmetsző késekké.
Nemzet nemzet ellen kardot nem emel,
és nem tanulnak többé hadviselést. (Iz 2,2-4)*

Mindannyiunkat aggodalommal tölt el a közeli jövőnkben dúló háború, annak esetleges kiterjedése, eszkalálódása. Ferenc pápa böjtre és imádságra hívott bennünket a békéért. Jó átgondolnunk, hogyan is viszonyulunk keresztényként a háború-

hoz, erőszakhoz, és mit jelent számunkra a béke, ami Isten ajándéka és az ember erőfeszítése egyaránt. Abban minden keresztény szerző egyetért, és az egész bibliai hagyományból is következik, hogy a béke nem a háború hiányát jelenti. A görög szó: 'eiréné' annyit jelent, mint megállapodni, azaz egy olyan állapot bekövetkeztére utal, ami a háború után áll be a felek megegyezése következtében. Jelentése még az alakoskodást is magába foglalja.

Ezzel szemben a zsidó hagyományban és a Szentírásban a béke elnevezésére a 'salóm' szót használták. Ez a szó annyira gazdag tartalmú, hogy más nyelvekben nem is igen lehet visszaadni teljes jelentését. Amikor a Szentírást az ókorban görögre fordították, 25 különböző szóval próbálták visszaadni ezt a gazdagságot. Elsődlegesen annyit jelent, mint 'tökéletes, sértetlen', de ezt kevésbé tulajdonságként kell érteni, mint inkább cselekvésként: 'tökéletesen, zavartalanul élni'.

Ebben benne van az ember igyekezete, erőfeszítése is, de nemcsak az övé, hanem Istené is, aki ajándékozza a békét, a teljességet. A salóm teszi lehetővé a boldogulást, a növekedést, a teljesség

felé haladást, nemcsak az anyagi vonatkozásokat illetően, hanem a szellemiekben, lelkiekben is. De jelent jó viszonyt is, jó kapcsolatot is az emberek között, illetve az ember és Isten között is. A héber nyelvben a salóm ellentéte nem a háború, hanem minden olyan zavaró dolog, ami ezt a teljességet gátolja, és ami az emberek közötti jó viszonyt, vagy az ember és Isten kapcsolatának akadályozója.

Talán furcsának és túl elméletinek tűnhet ez a fejtegetés, de mégis alapvetően fontos. Ez a szó pozitív megközelítést rejt, nem hiányra utal: a létnek azt az ajándékjellegét ragadja meg, aminek elfogadására meg vagyunk hívva. Egy olyan élet-teljességet tár fel nekünk, ami alapvetően Istennel függ össze. Ez azért is fontos, mert magában foglalja azt az igazságot is, hogy a békesség alapvetően akkor lehetséges, ha az életünkben teret engedünk Istennek, ha vele vagyunk egységben, ha az ő akarát keressük. Ha hiányzik a béke fogalma alól ez az alap, akkor csak gyarló és végeredményben reménytelen emberi próbálkozás marad, amit az egyéni és hatalmi érdekek határoznak meg. Csak egyensúlyoztatás különböző kibékíthetetlen érdekek és ellentétek között.

Az igazi béke alapja az Istenbe vetett hit. A II. Vatikáni zsinat szerint a béke a rend gyümölcse. Annak a rendnek, amit Isten ajándékozott a teremtett világnak. Ha az ember megsérti ezt a rendet, akkor a béke lehetetlenné válik. Ha békét akarunk teremteni magunkban és a világban, ennek útja az, ha ehhez az isteni rendhez, szándékhoz igazítjuk a magunkét.

Benedek pápa egyik üzenetében így írt erről:

„Hogyan lehet annak a jónak a megvalósulásában reménykedni, ami maga a béke, ha az ember már nem igazodik a dolgok természetfeletti rendjéhez, és nem tiszteli az emberi szívbe írt egyetemes erkölcsi törvényből fakadó párbeszéd „nyelvtanát”, ha az embert akadályozzák és gátolják teljes fejlődésében és alapvető jogainak védelmében, ha számos népet igazságtalanságok és egyenlőtlenségek elviselésére kényszerítenek. Így ugyanis elvesznek azok a lényeges alkotó részek, melyekben ezen jó igazsága testet ölt. Szent Ágoston a békét úgy írta le, mint »tranquillitas ordinis«, a rend nyugalma, amely végérvényesen megengedi, hogy hiánytalanul tiszteletben tartsuk és megvalósítsuk az ember igazságát.”

A béke igazi akadály a emberi bűn, a hazugság. Itt a földön minden igazságtalanság, erőszak, háború az ember műve, a bűn következménye. Ilyenkor Istenre mutogatni, hogyan engedheti meg a háborút, miért nem tesz valamit, álságos.

Benedek pápa írja:

„Ezzel kapcsolatban a Szentírás első könyve, a Teremtés könyve a hazugságot emeli ki, amit a teremtés történetének elején a kétszínű lény mondott ki, melyet János evangélista a „hazugság atyjának” nevez (Jn 8,44). A hazugság azon bűnök egyike, amelyeket a Biblia utolsó könyvének, a Jelenések könyvének utolsó fejezetei említenek, hogy jelezze vele a hazugok kizárását a mennyi Jeruzsálemből: *„Kifelé... mindenki, akik a hamis-ságot szeretik és művelik!”* (Jel 22,15). A hazugsághoz kötődik a bűn drámája, annak gonosz következményeivel, amelyek az egyének és a nemzetek életében pusztító hatást eredményeztek és eredményeznek.”

Ezzel a hazugsággal, a bűnnel áll szemben Jézus alakja, aki boldognak mondta a békességszerzőket, aki elutasított minden erőszakot, aki az ő békéjét hagyta ránk végakaratul, azt a békét, amit a világ nem adhat meg.

Hiram Johnson amerikai szenátornak tulajdonított idézet, hogy az igazság a háború első áldozata. Egy háborúban már senkinek nem lehet igaza, egyedül az ártatlanul szenvedőknek.

Felmerül bennünk a kérdés, hogy mi magunk mit tehetünk a béke megteremtéséért, hiszen az erőnk, a lehetőségeink rendkívül végesek, a nagyhatalmak csatározásának árnyékában igencsak elégtelennek érezhetünk bármit is, amit a magunk szintjén tehetünk. Ez azonban nem egészen van így. Egy régi mítosz szerint a világ fennmaradása azon alapszik, hogy minden korban harminchat valóban igaz ember él.

Számunkra a béke evangéliumának hirdetése elsődleges kötelesség. Az első és legfontosabb az imádság eszköze. A béke Isten ajándéka, aki ura az emberi szívnek is, aki képes akarát véghezvinni az emberi bűnök ellenére is. Az imádság a mi szívünket is átalakítja, tisztánlátást és bátorságot ad, miközben közbenjár az ártatlanokért és a bűnösökért, megtérést kérve nekik.

Ha a béke embereivé válunk, ezt a munkát önmagunkon kell kezdeni, belső, Istennel kapcsola-

tos békénk kimunkálásával, illetve az emberi kapcsolatainkban a megbékélés, a megbocsátás, a kiengesztelődés útjait keresve. Ezzel teremthetjük meg az alapot Isten bennünk munkálkodó kegyelmének.

A harmadik dolog pedig a segítség. Minden őszinte és önzetlen emberi gesztus enyhíti a szenvedés mértékét, és reményt ad a másiknak, aki talán elvesztette családját, hazáját, otthonát.

A mi dolgunk a világban, hogy hirdessük a béke evangéliumát, tanúságot téve arról, hogy „a béke igazságának megszilárdításához elsődleges és nélkülözhetetlen feltétel Isten teljes igazságának elismerése” – ahogyan a pápa fogalmaz. Jézus arra hív, hogy legyünk az élet sója és a világ világossága ebben a helyzetben is. A mi számunkra Jézus az igazi és egyetlen békesség, akiről Szent Pál azt írja: *„ő a mi békességünk, aki a két népet eggyé tette, és a közöttük lévő válaszfalat, az ellenségeskedést lebontotta saját testében. A tételes parancsokból álló törvényt megszüntette, hogy mint békeszerző, a kettőt egy új emberre teremtsen önmagában, és mindkettőt egy testben engesztelje ki Istennel a keresztfán által, megölve az ellenségeskedést saját magában. Eljött, hogy békét hirdessen nektek, akik távollévők voltatok, s békét a közel lévőknek; mert általa van mindkettőnknek szabad utunk egy Lélekben az Atyához.”* (Ef 2, 14-18)

Tudjuk, hogy az igazi béke alapja nem az embertől származik, hanem az a teljesség, aki maga Isten, és aki ezt a teljességet Jézus Krisztusban nekünk adta.

A béke olyan dolog, amit tehát önmagunkban kell először megvalósítanunk. A béke emberévé, békességszerzővé válni kell, ki kell munkálnunk magunkban. Viktor Emmanuel Frankl, a logoterápia pszichológiai irányzatának atyja, aki meg tapasztalta a II. világháború borzalmait, a koncentrációs táborok embertelenségét, amikor az ember volt lényegéről gondolkodik, így ír:

„Mi tehát az ember? Megismertük őt úgy, ahogyan talán egyetlen generáció sem előttünk; megismertük a táborban – a táborban, ahol minden lényegtelen leolvadt az emberről; ahol minden elveszett, amit egykor birtokolt: pénz, hatalom, dicsőség, boldogság; ahol csak az maradt meg, amit az ember nem birtokolhat, hanem amivé «lennie» kell: maga az ember – a fájdalomtól égve és átizzítva a szenvedéstől a lényeges, az emberi kivételével leolvadt róla minden. Mi tehát

az ember? – kérdezzük ismét. – Az a lény, aki mindig maga dönti el, hogy mi. Olyan lény, aki éppúgy magában rejti annak lehetőségét, hogy lesüllyedjen az állat szintjére, vagy hogy az élet-szentséghez emelkedjen fel.” (Viktor E. Frankl: A szenvedő ember)

Egy másik tanúhoz is fordulunk, a néhány éve boldoggá avatott osztrák vértanúhoz, Franz Jägerstätterhez, aki lelkiismeretének engedelmeskedve nem volt hajlandó bevonulni a náci hadseregbe és felesküdni Hitlerre. Emiatt börtönbe zárták majd kivégezték. Ő maga így vall döntéséről:

„Túl gyakran hallani manapság, hogy nem lehet mit tenni, ha valaki kinyitja a száját, csak börtön és halálbüntetés vár rá, s a világtörténelem menetén nem sokat változtatna. Azt hiszem, hogy 100 éve, vagy még régebben kellett volna valaminek elkezdődnie. De nekünk, embereknek önmagunkat, vagy talán néhány lelket megmenteni Krisztusnak – azt hiszem – sohasem késő, amíg a földön élünk.” Majd pedig más helyen: „Ha már az életemet kell kockáztatnom, akkor valami olyanért teszem, ami megéri az áldozatot.” Feleségéhez és gyermekeihez írt egyik utolsó levelében pedig ezt olvassuk: „Csak néhány szót írok, de ezek szívből jönnek. Ha megbilincsel kézzel is írom, mégis jobb, mintha az akaratom lenne megkötözve. Mihez adott Isten minden embernek értelmet és szabad akaratot, ha nem megengedett eldönteni – mint sokan mondják –, hogy a háború, amelyet Németország folytat, igazságos vagy nem igazságos. Mi máshoz lenne szükség a jó és rossz közötti különbségtétel képességére?” „Sem a börtön, sem a láncok, sem a halálos ítélet nem rabolhatja el az embertől a hitet és szabad akaratát.”

Franz Jägerstättert 1943. augusztus 9-én végezték ki, és Benedek pápa 2007-ben avatta boldoggá. Sorsa megrendítően tárja elénk, hogy nem kell bűnrészessé válni, hogy Isten minden helyzetben megadja nekünk a döntés szabadságát, és lehetséges az, hogy ezekben a helyzetekben is Isten legyen az első.

VI. Pál pápa mondta, hogy a béke annak a mindennapi aggódó figyelemnek a gyümölcse, amivel mindenki az Isten szándékainak igazságában él.

Assisi Szent Ferenc írásaiból

A Miatyánk kifejtése

(Expositio in Pater Noster)

A Miatyánk elmélkedő, szemlélődő imádkozásának gyümölcse ez a szöveg, amely nem szövegmagyarázat, hanem imádság. Ferenc a mennyei Atya jelenlétére életének egy meghatározó pillanatában talált rá, akkor, amikor evilági apjától elszakadt. Megtérése után gyakran imádkozta a zsolozsmában, ahogy a Dicséreték minden imaórára egyik megjegyzése tanúsítja. A regula több részletéből az is kiderül, milyen szerepet töltött be az Úr imája a testvérek mindennapi imádságaként.

Ó Szentséges Atyánk:

Teremtőnk, Megváltónk, Vigasztalónk és Üdvöztőnk.

Aki a mennyekben vagy:

az angyalokban és a szentekben; megvilágosítod őket tudásukban, mert te vagy, Uram, a világosság; szerelemre gyújtasz, mert te vagy, Uram, a szerelem; bennünk lakozol és betöltöd el őket boldogsággal, mert te vagy, Uram, a legfőbb jó, az örök jó, akitől minden jó ered s aki nélkül semmi jó nincsen.

Szenteltessék meg a te neved:

ragyogjon föl bennünk a te ismereted, hogy felismerjük, milyen a te jótéteményeid szélessége, ígéreteid hosszúsága, fönséged magassága és ítéleteid mélysége.

Jöjjön el a te országod:

hogy te uralkodjál bennünk kegyelmed által és vezess bennünket a te országodba, ahol színed látása nyilvánvaló, szereteted tökéletes, társaságod boldogító, élvezésed örökké tartó.

Legyen meg a te akaratod, amint a mennyben, úgy a földön is:

hogy teljes szívünkben szeressünk téged, szüntelenül reád gondolva, teljes lelkünkben mindig utánad sóvárogva, teljes elménkből minden szándékunkat feléd irányozva és mindenben a te tiszteletedet keresve,

s hogy végül minden erőnkől minden képességünket, lelkünk és testünk minden érzékét a te szerelmed szolgálatára fordítva és semmi másra; és felebarátainkat úgy szeressük, mint önmagunkat, erőnkhez képest mindenkit a te szerelmedre vonva, mások szerencséjén nem kevésbé örülve, mint a magunkén, a bajban együtt szenvedve velük, és senkit meg nem bántva.

Mindennapi kenyerünket:

a te szeretett Fiadat, a mi Urunk Jézus Krisztust,

add meg nekünk ma:

annak a szerelemnek az emlékezetére, megértésére és tiszteletére, mellyel irántunk viseltetett, és azokéra, amiket érettünk mondott, tett és szenvedett.

És bocsásd meg vétkeinket:

a te kibeszélhetetlen irgalmasságodért, szeretett Fiad, a mi Urunk szenvedésének erejéből, és a Boldogságos Szűz Mária és minden választottad érdemeire és közbenjárására.

Miképpen mi is megbocsátunk az ellenünk vétkezőknek:

és amit nem bocsátunk meg teljesen, te, Uram, add hogy teljesen megbocsássuk, hogy ellenségeinket térted igazán szeressük, s érettük nálad buzgón közbenjárjunk, senkinek rosszért rosszal ne fizessünk, és azon legyünk, hogy minden körülmények között benned váljunk javukra.

És ne vígy minket kísértésbe:
se burkoltba, se nyilvánvalóba, se váratlanba, se
tartósba.

De szabadíts meg a gonosztól:
a múltbelitől, a jelenlévőtől és az eljövendőtől.

Dicsőség az Atyának és a Fiúnak és a Szentlé-
leknek. [Miképpen kezdetben most és mindenkor
és mindörökkön örökké.] Ámen.

Isten nagy ajándéka, hogy Jézus a Miatyánk-
ban megtanított bennünket imádkozni. (Mt 6,7-
15) Szent Ferencnek az Úr imája által ihletett
személyes elmélkedése csodálatos forrás saját
magunk számára a Jézus iránti imádságos tanít-
ványságunk és Isten iránti odaadásunk elősegí-
tésére. Még ha másként, is mint az Úr Jézus, de
Isten gyermekeiként, mi is Atyának szólíthatjuk
Istent. (Forrás: Assisi Szent Ferenc írásai. Magyarok
Nagyasszonya Ferences Rendtartomány, Budapest,
2018.)

TURMEZEI ERZSÉBET: A néma vád

Holdfényes éjjel. Halvány Krisztus-arc.
Rajt szívet-tépő, szelíd fájdalom.
A várost nézi... és Őt nézem én
hónapok óta... hűvös hajnalon,
ha ébredek és hideg éjszakán,
a nap zajának hogyha vége lett.
Mert itt sugárzik sápadt-csendesen
szobám falán... s az életem felett.
Sokszor szíven talált a néma vád,
s hitetlenül harcoltam ellene.
»Tudom, hogy miattam vagy szomorú.
Tudom, Uram, hogy másképp kellene.
Valahol mélyen elszakadt a húr.
Nem zengi tisztán a Te éneked.
De a szakadt húr felujjong-e még,
ha fájó könnyed reápergeted?
Könnyed nyomán megzendül-e megint
a magasságokat merő zene?«
Sokszor szíven talált a néma vád.
»Tudom, Uram, hogy másképp kellene.«

Holdfényes éjjel. Halvány Krisztus-arc,
Te, aki láttad minden harcomat,
nézd, ezen a nagyheti éjszakán
feléd fordítom könnyes arcomat:
ma én is sírtam a város felett.
Ma megéreztem, most is érzem,
mi fáj, amikor durván ellökik
a segíteni kinyújtott kezem.
Micsoda sajduló seb a szíven
a visszautasított szeretet!
És most leroskaszt az a néma vád.
Én, én szereztem ilyen sebeket!

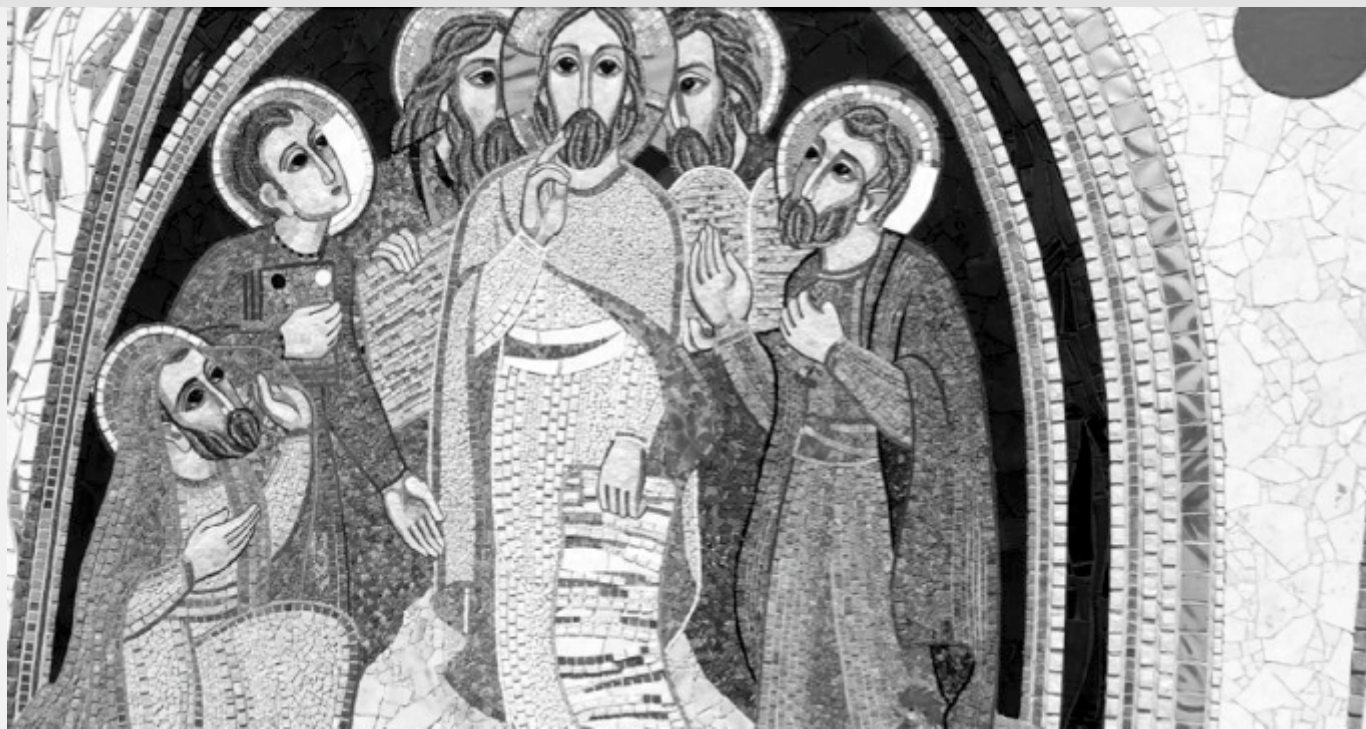

Hisz a Te kezed győzelmet kínált,
új, zengőbb húr a régi, nyűtt helyett.
Nem vettem észre. Meg se láttalak,
és újra reggel, újra este lett
és újra este... holdas... hangtalan...
Szemed virraszt és a városra néz.
A visszautasított szeretet
nagyon, kimondhatatlanul nehéz!

Ó, az a város! És ó, az a szív!
Néz, néz szomorú váddal a szemed.
És lábaidhoz összetörve hull
Te megsiratott Jeruzsálemed.

Zatykó László OFM húsvéti gondolatai

A feltámadt Jézus otthont teremt

A feltámadt Jézus otthont teremt mindenütt, ahol csak megjelenik.

ÓJézus otthona felől kérdezősködnék már az első tanítványok is: „Rabbi, hol laksz?” (Jn 1,38). „Gyertek – válaszolja Jézus –, majd meglátjátok” (Jn 1,39). De Jézus sohasem kézzel épített lakásról, otthonról beszél: „én az Atyában vagyok (lakom), és az Atya énbenem” (Jn 14,10); „maradjatok (lakjatok) énbenem, és én tibennetek” (Jn 15,4); „Ahogyan szeret engem az Atya, úgy szeretlek én is titeket. Maradjatok meg (lakjatok) az én szeretetemben! Ha parancsaimat megtartjátok, megmaradtok (laktok) szeretetemben, mint ahogy én is megtartottam Atyám parancsait, és megmaradok (lakom) az ő szeretetében” (Jn 15,9–10).

Jézus ezt a nem kézzel épített lakását, otthonát mutatja meg a két érdeklődőnek, Péternek és feltehetőleg Jánosnak. És ők ebben jól, otthon érzik magukat, nem akarnak elszakadni Jézustól: „Uram, jó nekünk itt lennünk” (Mt 17,4). Aznap, s aztán végleg nála maradnak.

Az „első megjelenésnek”, a feltámadás eseményének az apostolok sem lehetnek a tanúi. A húsvétéjszaka, a „harmadnap” misztériuma az Atya titka. Bár csak a sírbolt beszélni tudna!

Tud. Mindjárt a biztonsági zár, a kő, amely „el van véve a sírbolt elől” (Jn 20,1), beszél, és aztán a lenvásznak, melyek rendben, szépen összehajtogatva (Jn 20,5) fekszenek.

A nyitott sír, a nyitott kapu mintha invitálna: „Gyere beljebb, tőlem nem kell irtózkod.”

És kétezer éve a jámbor keresztények, nemcsak Jeruzsálemben, hanem a katolikus templomokban mindenütt a világon, jönnek a szent sírhoz, és ott békét és a remény csöndes örömét élik át, otthon vannak.

A rendezett lenvásznak mit is mondanak? Rendben vagyunk, és ez a rend üzeni, hogy ez a szűzi sírbolt (Jn 19,41) a feltámadás első tanúja, a feltámadt első – ha talán villanásra is – otthona.

Ezek a beszédes jelek a szeretett tanítvány szívéig hatolnak: „látott, és hinni kezdett” (Jn 20,8). János nem borzong a sírkamrában, mint az történik Lázár feltámasztásakor a rokonokkal, és Jézusnak nincs szüksége rá, mint Lázárnak, hogy a halotti kötélékeitől feloldozzák.

Ez a hely, ez a sírkamra a szeretett tanítvány számára már nem a romlás helye, nem tisztátalan hely, hanem szent hely, a feltámadás tanúja, hitet ébreszt.

A feltámadt Jézus megjelenésével otthont teremt mindenkinek, még „a halál völgyében” (Zsolt 23,4) is.

1958-ban úgy tűnt, hogy a kor legnagyobb magyar költője, Pilinszky János tízéves síri hallgatása, elhallgattatása a végéhez ért. Verseskötetet jelentethet meg. Ezt a címet adja neki: Senkiföldjén. A költő azt írja e kötet Kihúlt világ című versében, hogy a lágerborzalmakat felváltó gyilkos Rákosi-korszak, majd a kádári hittaposó, megtorló, kispolgári rendőrállam „nem az én világom”.

A cenzúra a kötet sötét hangneméből rendszerkritikát olvas

ki, ezért csak úgy hajlandó azt kiadni, ha a költő ír még hozzá néhány derűsebb, reményt, ott-honosságot sugárzó verset is. Pilinszky, hogy teljesítse a Király (így hívták a cenzort) parancsát, elvonul a szigligeti alkotóházba, remeteéletre. Itt kegyelmi időt él meg, a hit öröme. Erről az örömről szól a kötet utolsó verse, a Novemberi elízium. Ebben az elíziumban érzi, hogy meg tudja írni a kért verseket.

A hit, hogy Jézus „harmadnapra legyőzte a halált”, a legsötétebb korszakokban is tud otthonosságot, reményt, derűt adni. Sőt, csak ez tud.

Mert a passió kegyetlen valóság, a golgotai passió is, és minden más passió is, a Ravensbrücki passió is. Ezt a gyilkos kegyetlenséget egyedül a Harmadnapon története győzheti

le. Ezért, és már nem a Király parancsára, a Ravensbrücki passió című verset a Harmadnapon követi. És a költő következetes: a két verset soha nem jelenteti meg vagy mondja el külön, csak együtt. A kötet címe változik. Már nem Senkiföldjén, hanem Harmadnapon.

A feltámadt Jézus megjelenésével otthont teremt. Jézussal otthont teremteni. Ez az igyekezetünk minden intézményünkben. Legyen az a Gondviselés Háza, a Testvérek Óvoda, az Autista Segítő Központ, a Dorothea Otthon, a hajléktalanok szegedi vacsoravendégsége, a Kárpátaljai Ferences Misszió, a plébániáink vagy bármelyik iskolánk. És köszönjük, hogy ebben segítők vagyunk. Isten fizesse meg! Áldást, békét!

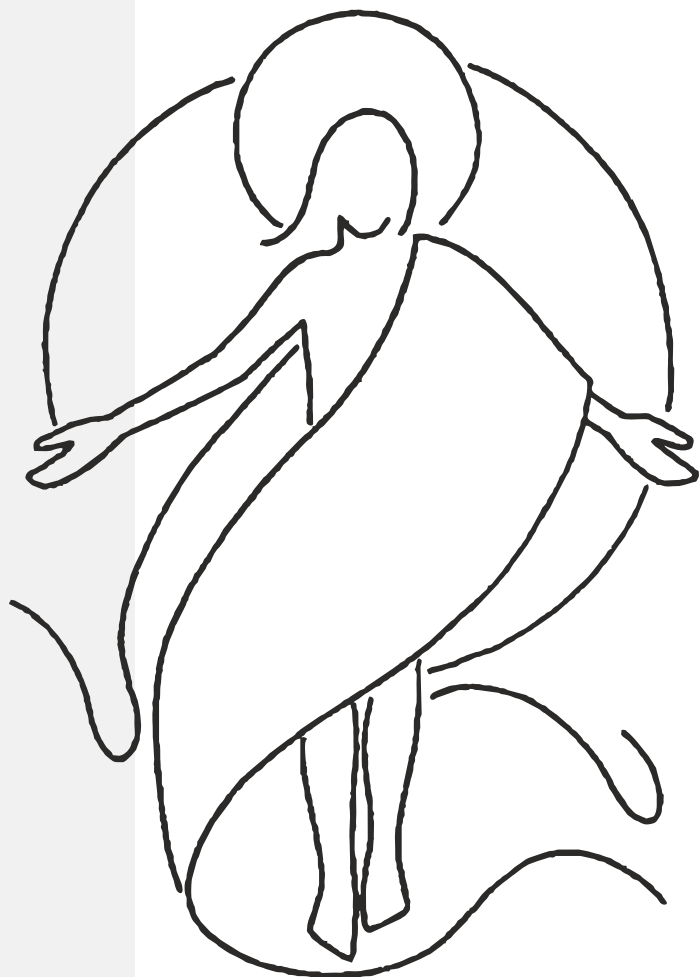
A Szűzanya 2022. március 25-i üzenete Medjugorjében

Drága gyermekek! Hallom kiáltásokat és imákat a békéért. A sátán évek óta küzd a háborúért. Ezért Isten elküldött engem közétek, hogy a szentség útján vezesselek benneteket, mert az emberiség válaszúthoz ért. Arra hívlak benneteket, hogy térjete vissza Istenhez és Isten parancsaihoz, hogy jó legyen számotokra a földön és kijussatok ebből a válságból, amelybe azért kerültetek, mert nem hallgattok Istenre, aki szeret benneteket és szeretne megmenteni és új életre vezetni titeket. Köszönöm, hogy választatok hívásomra.

*Mária, Béke és Kiengesztelődés Királynője,
könyörögj értünk és az egész világért!*

Josef Ratzinger
Húsvéti imádság

Urunk, Jézus Krisztus,
te a halál sötétségébe elküldted világosságodat.
A legmélyebb magány örvényében
most és mindenkor
szereteted elrejtett hatalma lakik,
s titkaid közepette
a megváltottak allelujáját énekelhetjük.

Add meg nekünk a hit alázatos egyszerűségét,
mely nem hagy tévelyegni minket,
s ha a sötétség és az elhagyatottság óráiba hívsz,
amikor minden bizonytalannak látszik,
adj abban az időben is,
amikor ügyed halálküzdelmet vív,
elegendő fényt, hogy téged el ne veszítsünk,
elegendő fényt, hogy másoknak is fény lehessünk,
azoknak, akik még jobban rászorulnak erre.
Hadd világítson be húsvéti örömöd titka,
mint a hajnalfény,
napjainkba,
hadd legyünk igazán húsvéti emberek
a történelem nagyszombatjain.
Add, hogy a világos és a sötét napokban egyaránt,
a mai időkben is,
vidáman járjuk utunkat,
eljövendő dicsőséged felé. Amen.

Plébánia iroda nyitva tartása:

Hétfő: 8.00-11.00 és 14.00-16.00
Kedd: 8.00-11.00 és 14.00-16.00
Szerda: 8.00-11.00 és 14.00-16.00
Csütörtök: 8.00-11.00 és 14.00-17.00
Péntek: 8.00-11.00
Telefon: +36 (92) 315-143
E-mail: zala@ferencesekzeg.hu
web: www.ferencesekzeg.hu

Ferenc és Testvérei

A zalaegerszegi Ferences Plébánia
havilapja
Cím: 8900 Zalaegerszeg,
Gasparich u. 1.
Felelős Kiadó: Fr. Ocsovai Grácián OFM

Grafikai szerkesztés, kivitelezés:
Szulyovszky Endre

Megjelenik minden hónap második vasárnapján.

Ára: 400 Ft